

- עלי מרפא
- שערי הגליון
- יין הנגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- טעם גן עדן
- כוכבי אור
- עונג הפרשה
- חנוך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה

- הדלק לצעקה: הודיית
- יוסף: תמיד יחזור קדימה
- ההתחדשות בהתקשרות לרבינו
- הנס: שבכלל חפשו שמון טהור
- אך מייצרים נייר זכוכית?
- התורה הזמנית:
- גוף עם הארת נשמה
- מלחמת החשמונאים: עיון דק
- תפתח את העיניים! תראה חסדים!!!
- לישב בשלווה: מה רע?
- חינוך לדרך של תורה והודאה
- נרות חנוכה, עם רגש או עם שכל?
- איחור זמן ההדלקה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

להפוך ימי צרה לימי הודאה

ב"ה יום אויב תקצ"ד

והנה בשבת זה שבער דברתי הרבה בענין ימי חנה הם ימי הודאה, שצריך האדם להמשיך דרך זה להודות ולהלל לשמו הגדול יתברך תמיד, אפילו בתוך מעוף צוקה וצרה רח"ל, גם אז יודה לשמו הגדול יתברך על גדל החסדים שפעלו עמו עד הנה, ועל כל ההתקבות הגדולות שמוצא בתוך הצרה עצמה בבחינת בצר הרחבת לי, ועי"ז יקרא שגם בעת הצרה יביא תודה על העבר, על ידי זה יוכל לצעוק על להבא, בבחינת מודה על העבר, על ידי זה יוכל לצעוק על לעתיד לבוא, ויברך דברתי בזה ויבדאי שמעתי מפי בזה הרבה, אך צריכין לחזור זאת הרבה ולילך בזה, ומאד אני מחיה עצמי בדרך זה הרבה.

וגם על כל מכתביך וצערך אני מחיה עצמי רק בזה שאני מודה להשם יתברך על כל החסד אשר עשה עמי ועמך, מה שעל כל פנים אתה צועק על רחוקה מהשיר"ת ועל החסד הנפלא שפעלו השם יתברך עמך שאיך מתנגד ח"ו, וכמו שכתבת בעצמך במכתבך זה שהשם יתברך הקדים לך רמזא למפה, ויבדאי כך הוא האמת ברור וצלול שיה' יתברך הקדים לך ולכל רמזא גדולה לנצח למפתני האנשה מאד של כל אחד ואחד, ועל זה אני מחייבם להודות לו יתברך בטה מלא בכל יום על כל החסד ועל כל הנפלאות והטובות שפעלו עמנו, שנוקה לידע מאור בזה, ומתורתו ושיחות קדושות ונוראות פאלה...

נתן מברסלב

חק ולא יעבור

יום	יום לחודש	ליקוטי תנא	ליקוטי הלכות ח"ב	משנה בורה ח"ו	דף הומי תענית	עלים לחיוב
שבת	כג	לט	קסא	קכז	טו	רמג
א	כד	לט	קסב	קכז	טו	רמד
ב	כה	מ	קסג	קכז	יז	רמה
ג	כו	מ	קסד	קכח	יח	רמו
ד	כז	מא	קסה	קכח	יט	רמז
ה	כח	מא	קסו	קכט	כ	רמח
ו	כט	מב	קסז	קכט	כא	רמט

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן כ"ב

אין לי מנוחה - למה?

אדם מתאמץ כל חייו, וממתין רק להגיע לנקודת מנוחה, אך מנוחה אינה בדווקא לשבת בשלווה, אלא להיות מחובר למה שאתה באמת, ובשביל זה צריך לפעמים דווקא טלטלה.

הזה, ואם גם את זה אין לו, למה לו חיים. יעקב לעומת זאת, שאין לו עניין בעולם הזה אלא רק במשהו נצחי, כל הזמן נתקל בדברים שבאים 'להפריע' לו. לא בכדי לסייט אותו חליה, אלא בשביל לגלות לו עוד משהו, שאותו בדיוק הוא מחפש.

מאחורי כל הטרדה וטלטלה יש תוספת קדושה, תוספת התעלות ותוספת חיים.

על שם הפרשה 'וישב', אומרים חז"ל 'ביקש יעקב לישב בשלווה, קפץ עליו רוגזו של יוסף'. אפשר להבין את יעקב, הוא כבר לא בתחילת החיים, ובמשך שנות חייו עד כה, כבר הספיק לעבור כל כך הרבה. טבעי הדבר שייקשם לפחות בשלב זה לישב בשלווה. מה הבעיה בכך?! בהקשר לזה נזכיר גם את דברי חז"ל "הצדיקים אין להם מנוחה לא בעולם הזה ולא בעולם הבא", והשאלה: מדוע?!

מנוחה - טובה או לא

המנוחה, במושגים שלנו, היא ישיבה שקטה על הספה, רגל על רגל, ברוגע ובנוחות, בלי לחץ ובלי טרדה. וזה הוא חלומו של כל אדם בעולם; הוא עובד כמו חמור, רק כדי להגיע בסופו של דבר אל היעד - לנוח. מנוחה מסוג כזה, אינה טובה אלא נוחה, ועבור הצדיקים מדובר בלא פחות מאסון. במושגים של נשמה ושל תכלית, של עונג אמיתי וחיי נצח, כל הערכים משתנים, ונכנסים לקצב אחר.

המקום היחיד בו יכולים הצדיקים למצוא מנוחה, הוא אצל הקב"ה. וכיון שהקב"ה הוא אין סופי, אין מצב בו צדיק יכול לעצור ולומר 'זהו! עד כאן!!'. מי שאיננו צדיק, ואינו מחפש בדווקא את הקשר עם ה', ומבחינתו העולם הזה כפי שהוא הינו התכלית, אין זקוק אלא לשליטה. ומבחינתו, ברגע שהשיג משהו, כל שהוא זקוק אינו אלא לשקט, ושלא יחסו את מה שבנה והשיג בעשר אצבעותיו. ואם הרסו לו את מה שהשיג, או שלכתחילה לא השיג כלום, הוא סובל.

במושגים רוחניים אין יעד מסוים שאליו צריך להגיע וזהו, כי היעד הוא להיות מחובר לה', ולהישען על זרועותיו האוהבות ולא על עצמי. רק שם נמצאת מנוחה אמיתית ועונג נצחי, ובשביל זה צריך לצאת מאזור הנוחות, ולחפש כל הזמן את הקשר. וזה, בהחלט אינו מאפשר התקבעות באזור הנוחות, ושקיעה במה שקיים, אלא דורש התעוררות תמידית ותנועה שאינה פוסקת.

יוסף - תנועה של תוספת

עשיו, ברגע הגיע למה שרצה. הוא עשוי וזהו. בשביל אדם כמותו, שחי בשביל העולם הזה ואינו מחובר לאמונה ולתכלית, הדבר הכי עצוב שיכול לקרות לו הוא: אתגרים, וחוסר שלווה. כי מה יש לו חוץ מהעולם

ביקש יעקב לישב בשלווה, קפץ עליו רוגזו של יוסף. יוסף הצדיק, כשמו כן מהותו, מעורר לתוספת. כל אחד מחפש תוספות לחייו; תוספת כסף, תוספת ידע, תוספת כבוד, אבל שמו של יוסף מבטא תנועה תמידית של תוספת בלי גבול, תוספת בעצם. והתנועה הזאת היא ההיפך הגמור מכל תפיסה גשמית, וחיים של בילוי, כי התוספת הזו מצריכה להיות כל הזמן בתנועה של 'עוד לא התחלתי, אני מתחיל כעת מחדש'.

כל יהודי שרוצה לחיות עם תכלית, צריך חיבור עם צדיק כמו יוסף, שיעורר אותו ויזכיר לו שיש תוספות. נקודת הצדיק היא זאת שאינה נותנת מנוחה, לא בירידה ולא בעליה. כשאתה בירידה, הוא לא נותן לך להתייאש ולפרוס מצעים, אלא מחזק אותך לראות שגם כאן אתה קרוב לה', ויכול לעשות טוב, ולו מעט. וכשאתה בעליה, הוא לא מאפשר לך לחטוף תנומה ולהתרווח, אלא מראה לך שיש לאן להתקדם.

לפעמים זה מגיע בצורה כואבת, וכאילו משהו השתבש. ואתה מרגיש כאילו מישהו מוציא את דיבתך רעה, אבל האמת היא שזה מגיע ממקום של חמלה וממישהו שמאד מאמין בך, והוא מנענע אותך בעדינות, ואומר: יש לך כשרון שעוד לא הוצאת, ומקום שעוד לא כבשת. והוא יודע שהיית משלם כל הון דעלמא אם היית יודע מה אתה הולך לקבל. כי מאחורי כל הטרדה וטלטלה יש תוספת קדושה, ותוספת התעלות ותוספת חיים.

חנוכת המח

לחטוף מעט שמן טהור, על אף כל הטיט היוון שמלא את המקדש.

וכיום הזה בכל דור ודור, אנו חוזרים לחנוך את המקדש, ולהדליק מחדש את נר הדעת, על ידי שאנו מזרזים עצמנו אל התורה הקדושה במסירות נפש, לחטוף בכל יום במה שאפשר לחטוף, בלי לחשוב חשבונות מיותרים, אלא להדליק את השכל הקדוש הנמצא בתוך המשכן, על ידי כל טיפה של שמן טהור שאנו מוצאים.

וצריך עזות וקדושה, מסירות נפש של החשמונאים שלא נבהלו מפני היוונים הרבים, הנצחון נגד היוונים הוא לא רבים נגד מעטים, אלא בעיקר מלחמה של יאוש ורפיון ידיים.

ובזה בעצמו שהמעטים קמו בעזות נגד היוונים, בזה בעצמו כבר ניצחו והשפילו את כל הכח של היוונים שחשבו שלעולם לא יעז אחד לקום נגדם, כי כל כוחם הוא על ידי שבאו כ'רבים', אך עם ישראל לא נבהל מפניהם, כל כוחם הוא רק בעזות וקדושה להתחבר לפחות אל מעט תורה, וממילא מתבטלים כל המחשבות האם יצליחו אם לאו, העיקר להלחם, ולכן היה להם את הכח להדליק את המעט תורה - מעט שמן זית שמצאו, ונעשה נס שהמח ממשיך לדלוק ולהאיר בדרך נס.

(ע"פ ליקו"ה בציעת הפת ה' י"ד)

חנוכה הוא זמן של התחלה, זמן חנוכת הבית, זמן בו חונכים את הדעת שלנו, אפילו שעד עכשו המחשבה היתה מבולבלת ומעורבבת בשמן טמא, אך הכל היה רק מחמת היוונים שטמאו את המח, לבל נוכל להדליק את אור הדעת לחשוב מהשם יתברך.

היוונים מנסים לבלבל את המח ולהכניס אל תוכו מחשבות רעות מאוד, שנדבקות חזק על המח, עד שנדמה לאדם שאינו יכול כלל להתנתק מהם, כמו טיט היוון, שהוא טיט דביק מאוד, אשר כל מי שנופל שם יורד וטובע עד בלי יכולת להתנתק, וכך הם היוונים שטמאים את הדבר היקר ביותר אצל האדם, שהוא המח והדעת.

אך השם יתברך לא עזבנו לעולם, ועשה לנו הנס הגדול, שקמו החשמונאים בעזות וקדושה ונצחו אותם בנצחון של רבים ביד מעטים, כי מצאו קצת פך שמן טהור, שעל ידו טיהרו את המח. ואף שלכאורה היו יכולים להתייאש ולומר מה יועיל לנו המעט פך שמן, אך הם התחזקו, ומרוב כיסופין אל הדלקת נר המנורה שהוא הדלקת אור הדעת, הדליקו מה שאפשר ובמה שיש בידם, וכך נעשה שהמנורה דלק בכח אותו מעט שמן במשך שמונה ימים.

נמצא שהנס הגדול של היום הראשון היה לא רק בכך שנצחו המלחמה ושמצאו פך שמן, אלא בזה שהיה להם כוחות הנפש

חנוכה - התחדשות

זה דבר פלאי, שספרי החסידות והמוסר מדברים מענין חצות והתבודדות, ולקרוא ק"ש בזמנה, הם מדברים אבל זה נשאר בספר...

הרי אי אפשר להתעלם מזה שהם כן כתבו את כל זה בספריהם הק', יש אצלי את הספרים, הם מדברים שם כ"כ הרבה מהתבודדות, נורא... כשהם מדברים שם מחצות, זה אש... נו, זה בספרים וזהו. ספר קדוש, טוב מאד, אבל זהו. לעסוק עסק מזה למעשה, זה רק בכח של רבינו.

כולם מדברים, אבל כאן זה ב"ה - נכון שהיה צריך להיות יותר, אבל ב"ה - יש כאן ב"ה יהודים שמקיימים את העצות של רבינו, את החצות... עם קצת התבודדות גם כן... שומרים על זמן קריאת שמע, ב"ה זה הרי נמצא, וכל זה בכוחו של רבינו.

והאמת היא שאין בזה שום דבר חדש, רק מה, הם אומרים 'כל רבי מתקן דבר חדש, כל רבי בדורו מנהיג את הגלגל, והוא יכול לעשות מה שהוא רוצה'. דיבור כזה לא נמצא אצל אנשי רבינו, אני לא יכול לעשות מה שאני רוצה, אני רק יכול לחדש את הדברים הישנים, הדרך של הבעל שם טוב הקדוש ושל כל הצדיקים הקדושים שהיו בזמן המגיד, הרי התיישן - אני יכול א"כ לחדש את זה, שזה יהיה יותר חדש, אבל לגעת... אסור כהוא זה! לאף אחד אין הכח להזיז כלשהו מהעצות הקדושות שהיו בימי הבעל שם טוב!, אפילו משהו לגעת בזה, אסור לעשות זאת! זה קשה לך? תבקש מהשי"ת על זה!

היה צריך להיות שיותר אנשים יכנסו בענין רבינו, ואלה שכבר הולכים בזה, שיהיה להם התחדשות, להתחדש בדבר הזה, הלא זהו ענין של חנוכה לשון חינוך - להתחדש.

זו כל החיות של הרבי, וזו גם היתה האהבה של רבינו לכל ישראל, דן כל אחד לכף זכות, כאלה לשונות של התחזקות לא שומעים בשום מקום: 'גיוואלד, זייט אייך נישט מייאש!' רבינו לא ריחק אף אחד, לא היה קיים אצל רבינו שום נידח.

ניצור לשון הלכות לשון הרע

מצות עשה להתרחק מחברת הרשעים שנאמר 'ובו תדבק' (רמב"ם הל' דעות פ"ו הל' א') ולכן אם מכיר שהאנשים הם בעלי לשון הרע, אסור להצטרף לחברתם גם כשאננם מדברים לשה"ר.

אסור מן התורה לקבל לשון הרע, דהיינו שמאמין ללשה"ר ששמע או שקרא, וכתוצאה מזה: א. מגנה בלבו את האדם ששמע עליו לשה"ר, או אפילו ירד ערכו בעיניו קצת, שאינו מעריכו ומכבדו כ"כ כמו שהיה מעריכו לפני ששמע עליו הלשה"ר.

ב. או מספר גם הוא הלשה"ר כדי שאחרים יגנו אותו ג"כ.

ג. או פוטר את עצמו ממה שחייב לו, כגון אם ספרו לו שהמזכיר גנב מהמשרד משהו, או שבר איזה כלי, והוא מעב ממשכורתו בתשלום הגניבה או הנזק.

בכל אלו עבר על איסור תורה של קבלת לשון הרע.

(קיצור הל' לשה"ר פ"ו סעיף ז. ח.)

על ידי מצות נר הנפה מפיר פבוד השם יתברך...
ונתבטל המחלוקות ולשון הרע, ונמשך שלום
הפכלי בכל העולמות: (אוצר היראות, חנוכה, א.)

חנוכה

שיחות ומנהגים

הליכות

פן זוכה לְבַחֲיֵנָה תִּנְפֶה עֵין שָׁם, אִלֵּם לֹא הָאֲרִיכוּ בָּהּ הַרְבֵּה, וְכִי שֵׁיִכְלוּ לְהַתְעוֹרֵר בְּחֻצוֹת לֵילָה.

כְּשֵׁיִשְׁתָּה פַעַם רַבִּי אַבְרָהָם שְׁטֵרְנֶהָרִץ זְכוּרֵנוּ לְבַרְכָּה לַעֲת זְקִנְתּוֹ בְּשִׁבְתֵּי תִנְפֶה בְּמִירוֹן, הִלָּךְ וְטָבַל בְּמִקְוֵה הַסְּמֹךְ לַצֵּיִן, אִף שְׁמִימֵיו הָיוּ קָרִים בְּיֹתוֹ, שְׂאֵפְלוֹ אֲנִ"שׁ הֲצַעֲרִים לֹא יָכְלוּ לְהִפְנֵם וְלְטָבַל בּוֹ, וּבְהַבְחִינוּ בְּתִמְיֵיתָ אֲנִ"שׁ בְּמַעֲשָׂהּ זָה, עָנָה וְאָמַר "לְחַלְּלֵי הַמְּשֻׁרֵת אֶת הַמְּלָךְ אֵין תְּרוּצִים".

בְּעָרְבֵי שִׁבְתֵּי שֶׁל תִּנְפֶה הָיוּ מִתְפַּלְלִים מִנְּחָה קִדְם הַדְּלָקַת הַנְּרוֹת. (כמבוא במ"ב ס' תרפא, ב.)

רַבֵּנוּ אָמַר: "מִי שֵׁשְׁתָּה אֶצְלֵי בְּשִׁלְשֵׁת הַזְּמַנִּים הַקְּבוּעִים דְּהֵיִינוּ בְּיַמֵּי רֵאשִׁי הַשָּׁנָה, שִׁבְתֵּי תִנְפֶה וְחַג הַשְּׁבוּעוֹת, יִצְעַל מַעֲוֵלֵם הַתּוֹהוּ וְאָמַר זֹאת אַחֲרֵי שֶׁסִּפְרָה מִקְרֵב שְׁהֵיָה עֲשָׂרִים וְשִׁמּוֹנֶה שָׁנִים בְּעוֹלָם הַתּוֹהוּ, פְּמִסְפָּר בְּכַתֵּב יַד הָרֵב מִטְּשֵׁעֲרֵין. נִהְיָ אֲנִ"שׁ לְלָבוֹשׁ בְּגָדֵי שִׁבְתֵּי גֵעַת הַדְּלָקַת נֵר תִּנְפֶה. (עיי"ש עמ' תש"ט).

הָאֲחֵרוֹן שֶׁל תִּנְפֶה הַנִּקְרָא "זֹאת תִּנְפֶה" הָיוּ אֲנִ"שׁ מְתַאֲסָפִים יַחַד לְאַחַר הַדְּלָקַת נֵר הָאֲחֵרוֹן, וְהָיוּ שָׂרִים זְמִירוֹת תִּנְפֶה וְכֵן מְזַמְרִים נְסָחוֹת שֶׁל תְּפִלַּת יוֹם כְּפֹאֵר, לְפִי הָאָמֹר בְּלִיקוּ"מ (תּוֹרַת ז' חֶלֶק ב') שֶׁכְּפִי הַסֵּלֶחַ נָא שְׂזוֹכָה לְפַעֵל בְּיוֹם כְּפֹאֵר

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה כ"ב - התורה הזמנית

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

(ה) וְצִרְיָה כָּל אֶדָם לְרַחֵם מְאֹד עַל בְּשׂוֹר הַגּוֹף, לְהִרְאוֹת לוֹ מִכָּל הָאָרֶץ וּמִכָּל הַשָּׁמָיִם שֶׁהַנְּשִׁמָּה מְשֻׁנָּת, שֶׁהַגּוֹף גַּם כֵּן יָדַע מִזֵּאת הַהֲשָׁגָה, בְּבַחֲיִינָת (ישעיהו י"ח): "וּמִבְּשָׂרָה לֹא תִתְעַלֵּם" מִבְּשָׂרָה דִּיקָא, שֶׁלֹּא תֵעָלִים עֵינֶיךָ מִלְרַחֵם עַל בְּשָׂרָה, הֵינּוּ בְּשׂוֹר גּוֹפֵה, כִּי צִרְיָה לְרַחֵם מְאֹד עַל הַגּוֹף לְרֵאוֹת לְזַכְּכוֹ, כְּדִי שִׁיּוּכַל לְהוֹדִיעַ לוֹ מִכָּל הָהִירָאוֹת וְהַהֲשָׁגוֹת שֶׁהַנְּשִׁמָּה מְשֻׁנָּת, כִּי הַנְּשִׁמָּה שֶׁל כָּל אֶדָם הִיא רוּחָה וּמְשֻׁנָּת תְּמִיד דְּבָרִים עֲלִיּוֹנִים מְאֹד, אֲבָל הַגּוֹף אֵינּוּ יוֹדֵעַ מַהֶם, עַל כֵּן צִרְיָה כָּל אֶדָם לְרַחֵם מְאֹד עַל בְּשׂוֹר הַגּוֹף, לְרֵאוֹת לְזַכְּךָ הַגּוֹף, עַד שֶׁתּוּכַל הַנְּשִׁמָּה לְהוֹדִיעַ לוֹ מִכָּל מַה שֶׁהִיא רוּחָה וּמְשֻׁנָּת תְּמִיד בְּנִ"ל.

וּבְשֶׁהַגּוֹף הוּא בְּבַחֲיָה זוֹ, הִיא טוֹבָה לְהַנְשִׁמָּה, שֶׁלְפָעֲמִים נּוֹפְלָת מִמְדַּרְגְּתָהּ. וּבְשֶׁהַגּוֹף צָח וְאוֹר, תּוּכַל הַנְּשִׁמָּה לְהִתְרוֹמֵם וְלַחְזֹר לְמִדְרָגְתָהּ עַל יְדֵי הַגּוֹף, הֵינּוּ, עַל יְדֵי תַעֲנוּגֵי הַגּוֹף תּוּכַל לְזַכֵּר וְלַעֲלוֹת לְתַעֲנוּגִים שְׂלָה, כִּי מֵאַחַר שֶׁהַגּוֹף גַּם כֵּן טוֹב וְכָשֵׁר, אֵינּוּ נִלְכָּד בְּהַתַּעֲנוּגִים, וְעַל כֵּן תּוּכַל הַנְּשִׁמָּה לַחְזֹר עַל יְדֵי תַעֲנוּגֵי הַגּוֹף לְמַעֲלָתָהּ, לְתַעֲנוּגִים שְׂלָה. וְכֵן גַּם כֵּן עַל יְדֵי הַרְשִׁימוֹת שֵׁישׁ בְּהַגּוֹף, עַל יְדֵי הָאֲרוֹת שֶׁהִיאֶרָה בּוֹ הַנְּשִׁמָּה מִקִּדְמָה, תּוּכַל עֵתָה לְזַכֵּר וְלַעֲלוֹת וְלַחְזֹר לְמִדְרָגְתָהּ. וְזֶה בְּחִינַת (איוב י"ט): "מִבְּשָׂרִי אֲחֻזָּה אֱלוֹהִי", מִבְּשָׂרִי דִּיקָא, הֵינּוּ עַל יְדֵי בְּשׂוֹר הַגּוֹף יִחְזָה הַשָּׁמָיִם, הֵינּוּ הַשָּׁמָיִם אֲלֻכּוֹתֵי הֵינּוּ, שֶׁהָאֶדָם בְּגוֹפוֹ יִרְאֶה וְיִחְזָה הַשָּׁמָיִם עֲלִיּוֹנוֹת שֶׁהַנְּשִׁמָּה מְשֻׁנָּת תְּמִיד בְּנִ"ל.

אֲבָל פְּשִׁישׁ לְהַגּוֹף עֲזוֹת מִבְּחִינַת "וְהַכְּלָבִים עֵזִי נִפְשִׁי", אֵיךְ הַנְּשִׁמָּה יוּכַל לְסַמֵּךְ עֲצָמָה וְלְהִתְקַרֵּב אֶל הַגּוֹף לְהוֹדִיעַ לוֹ מַה הַשָּׁמָיִם שְׂלָה, כִּי תּוּכַל לְכַדֵּךְ בְּתַקְוָה וְעֲזוֹת הַגּוֹף, מַה שֶׁהַגּוֹף עֵז וְחֹזֶק בְּהַתְּאוּזוֹת. וְצִרְיָה לְזַכֵּר עֲזוֹת דְּקִדְשָׁה הֵינּוּ קוֹלוֹת הַנִּ"ל, שֶׁעַל יְדֵי זֶה מְשַׁבֵּר עֲזוֹת הַגּוֹף. כִּי אֲנַחָה שׁוֹבֵרֵת גּוֹפֵה שֶׁל אֶדָם (בְּרֵכוֹת י"ח), וּבְשֶׁמְשַׁבֵּר עֲזוֹת הַגּוֹף, עַל יְדֵי זֶה תּוּכַל הַנְּשִׁמָּה לְהִתְקַרֵּב עֲצָמָה אֶל הַגּוֹף, כִּי לֹא תִהְיֶה נִלְכָּדֵת שָׁם.

וְזֶה בְּחִינַת (תהלים ק"ב): מִקּוֹל אֲנַחְתִּי דְּבָקָה עֲצָמִי לְבָשָׂרִי. עֲצָמִי הִיא הַנְּשִׁמָּה, שֶׁהִיא עֲצָם הָאֶדָם, כִּי עֵקֶר עֲצָמֵי הָאֶדָם, מַה שֶׁנִּקְרָא אֲצֶל הָאֶדָם אֵינִי, הוּא הַנְּשִׁמָּה, שֶׁהִיא עֲצָם הַקֶּמֶץ לְעַד. אֲבָל מִחֲמַת עֲזוֹת הַגּוֹף בְּתֵאוּזוֹתֵי, אֵזִי הַנְּשִׁמָּה שֶׁהִיא עֲצָם הָאֶדָם רְחוּקָה מִבְּשָׂרִי וְגוֹפֵה, וְעַל יְדֵי קוֹל אֲנַחָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת עֲזוֹת דְּקִדְשָׁה בְּנִ"ל, עַל יְדֵי זֶה נִשְׁבֵּר עֲזוֹת גּוֹפֵה, וְאֵז מִתְקַרְבֵּת וּמִתְדַבְּקֵת הָעֵצָם לְבָשָׂרִי, הֵינּוּ הַנְּשִׁמָּה לְהַגּוֹף. וְזֶהוּ: "מִקּוֹל אֲנַחְתִּי דְּבָקָה עֲצָמִי לְבָשָׂרִי" בְּנִ"ל.

וּבְחִינַת קוֹל הַתְּקִיעוֹת הוּא בְּחִינַת "מִקּוֹל אֲנַחְתִּי", וְהוּא מְשַׁבֵּר גּוֹפֵה שֶׁל אֶדָם, בְּבַחֲיִינַת (עמוס ג'): "אִם יִתְקַע שׁוֹפָר בְּעִיר וְעַם לֹא יִחְרְדוּ", וְעַל יָדָם יוּכַל לְבֹא לְרוּעֵים הַנִּ"ל. וְזֶה בְּחִינַת: תְּקִיעָה, שְׂבָרִים, תְּרוּעָה. תְּקִיעָה הֵם הַקּוֹלוֹת, קוֹל עֵז. שְׂבָרִים שֶׁעַל יָדָם נִשְׁבֵּר עֲזוֹת הַגּוֹף בְּנִ"ל. תְּרוּעָה בְּחִינַת (שמואל ב' ה'): "וְאִתָּה תְּרַעַה אֶת עַמִּי" הַנִּ"ל, שֶׁהֵם הַרוּעִים דְּקִדְשָׁה, שְׂאִי אֲפָשֵׁר לְהִתְקַרֵּב לָהֶם כִּי אִם עַל יְדֵי עֲזוֹת דְּקִדְשָׁה, שֶׁהֵם בְּחִינַת קוֹלוֹת דְּקִדְשָׁה, בְּחִינַת קוֹל שׁוֹפָר בְּנִ"ל.

וְזֶה (בראשית י"ז): "וַיִּמַּל אֶת בְּשׂוֹר עַרְלָתְךָ בְּעֵצָם הַיּוֹם הַזֶּה", וּבְחִינַת (שם): "בְּעֵצָם הַיּוֹם הַזֶּה נִמּוֹל אֲבָרְהָם"; הַיּוֹם הַזֶּה זֶה בְּחִינַת קוֹל שׁוֹפָר, שֶׁמְצַנְתָּ בַּיּוֹם (ראש השנה ב"ה; מַגִּלָּה כ). בְּבַחֲיִינַת (תהלים כ): "עֵנָה ה' בַּיּוֹם צָרָה", שֶׁעַל יְדוֹ נִמּוֹל וְנִשְׁבֵּר עַרְלַת בְּשָׂרִי, וּמִקְבָּל אֹרֶךְ הָעֵצָם.

תוכחת הצדיק שמלוכשת ברחמנות

אחר שנתבאר כללות עניין החותמות, חותם הידין וחותם הרגליון,

שיחה גורלית ברכבת

היום הראשון בין כותלי הכלא הרוסי, היה קשה מנשוא עבור החסיד ר' מיכל דורפמן. הוא ידע שבימים מן הימים השלטון הבולשביקי עלול להניח את ידו עליו ולעצור אותו ב'עוון' דביקות ביהדות. אלא ששום דבר לא הכין אותו ל'מפגש' עם בית האסורים 'מבפנים'. הוא מצא עצמו מבלה יחד עם גויים שפלי ארץ, מהסוג היותר נמוך. עד מהרה הבין כי כאן

החסיד רבי מיכל דורפמן

בכלא המקומי היה עצור מספר שבועות, שלאחריהם, נקצבו לו עשר שנות עבודה בסיביר. הוא הועלה לרכבת, שפתחה בנסיעה בת מספר שבועות, כשהיא גומאת אלפי קילומטרים. ברכבת, פגש הוא את אחד מידידיו. על עצם מעצרו של הידיד, לא התפלא ר' מיכל. שכן היו אלו 'מעשים שבשגרה'. הם שוחחו על עניינים שונים, ובין השאר התעניין בתחום עיסוקו של ידידו. "בייצור נייר-זכוכית", השיב הלה. "תאר לי קצת את שלבי הייצור", ביקש ממנו ר' מיכל. הידיד התנדב לפרט: "לוקחים נייר, מורחים עליו דבק, ומפזרים רסיסי זכוכית". הוא הרחיב בהסבר, איך עושים גודל מס' 1 ומס' 2, על ידי שמסננים את הרסיסים במסננות בגדלים שונים וכו'.

כשהגיע ר' מיכל לסיביר, שם לב כי כל אחד נשאל על מקצועו. בהגיע תורו, השיב כי הוא יודע לייצר נייר-זכוכית... הרוסים התלהבו, משום שהיו בסיביר גורים רבים, והיה צורך בשיוף העצים. וכך הוא נקרא איפה לשמש בתפקיד מנהל מפעל לייצור נייר-זכוכית. לשאלת האחראים אלו חומרים נדרשים. השיב להם כי נייר ניתן לייצר מהעצים הרבים הגדלים באזור, זכוכית - הלא יש בקבוקי וודקה ריקים בשפע... ובאשר לדבק, אמר להם שייקחו קרני וטלפי בהמות, ירתחום זמן רב במים, וכך יתקבל דבק. והתוצאה היתה מצוינות...

כך הצליח להקים מפעל, שהשביע את רצון מעבידיו מעל ומעבר למשוער. אותה שיחה עם הידיד ברכבת, התבררה למפרע כגילוי נפלא של השגחה פרטית. כיוון שהאסירים שלא היו בעלי מקצוע, נשלחו לחטוב עצים מבוקר עד ערב, בתנאי עבודה קשים בקור המקפיא, ונפלו כמו זבובים. היה זה עוד נס, בשרשרת הנסים הנפלאים שזכה ר' מיכל לחזות עין בעין בכל ימי גלותו ברוסיה, עד לעלייתו לארץ הקודש.

לחידודא

לעיבוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

על איזה תורה בליקוטי מוהר"ן כותב ר' נתן: 'אנחנו מחויבים לילך עם התורה הזו תמיד?'

תשובה לחידה הקודמת: אימתי זה עבירה גדולה להיות בעצבות? "ודע, שתתקן נשואים רוצה לנשם בעבודתו יתברך, אזי תקף היא עברה גדולה נשׁיש לו עצבות ח"ו. כי עצבות היא סטרא אחרא והש"ת שונא אותה." (ליקוטי מוהר"ן תנינא, מה)

הזכרה: נהרואי ווייס, בית אל זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

מכתב לחנוכה

וההארה שצריך לקבל מהשבעה רועים, שלהתקרב עליהם יכולים רק ע"י עזות וקדושה, ממשיך רבינו לבאר בנעימות תוכחתו הקדושה את עיקר ויסוד עבודת האדם בעולם הזה, שהוא לרחם מאוד על בשר הגוף ולהכניעו תחת הנשמה, שע"י תוכל הנשמה להאיר בו את כל האורות שהיא משגת תמיד.

ובאמת נעניין זה הוא תוכחה נוראה לעורר את האדם משינת הבלי הזמן, מה שהגוף מתגבר כל כך בתאוותיו ובעזותו, לידע ולהביך שבאופן זה הגוף הוא ממש ככלב בעזותו, ומפסידים בזה גם הגוף וגם הנשמה, כי הגוף מפסיד שאינו יכול לקבל את הארת הנשמה שהוא ההשגות שהיא משגת תמיד, והנשמה מפסדת מזה כי זה טובה לה שיכולה להתקרב אל הגוף שע"י יכולה לחזור למעלתה גם בעת הירידה, ע"י תענוגי הגוף עצמם, כי ע"י יכולה לחזור לתענוגיה, כיון שאינה נלכדת בעזות תאוות הגוף, וכן הרשימו שנשאר בגוף עוזרים לה לעלות למדרגתה וכפי שמבאר רבינו, כל זה מפסיד האדם כשאינו מחפש לקבל את הארת הנשמה שמאירה בתוך הגוף, בבחינת "מבשרי אחזה אלוקי". אבל גם התוכחה הזו מלוכבשת בתוך חסד, שזה בחינת כיסוי התוכחה שהזכיר רבינו בתחילת המאמר, כי לא אמר רבינו בלשונות כאלו שצריך להתגבר על הגוף ולהכניעו תחת הנשמה ולא לתת לו שליטה בשום אופן, וכיוצא בזה בלשונות שהם דרך התוכחה הפשוטה, אבל רבינו מוכיח אותנו בתוכחה כזו המלוכבשת בחסד, ועל כן אינו מוכיח אותנו בדרך הפשוטה אלא מעורר בנו את מידת הרחמנות שנדע כמה ראוי לנו לרחם על גופנו, וכמה הפסד מפסידים הגוף והנשמה כשמתגבר הגוף בעזותו, ועל כן ראוי לאדם לרחם מאוד על בשר גופו, שהרחמנות הזאת היא להכניע את הגוף תחת הנשמה.

עיקר העלייה מדרגא לדרגא שהגוף יקבל הארת הנשמה

והיינו כי באמת גם בכל עסקי גופו יכול האדם לזכות להארת הנשמה ולהתקרב להש"ת, ולידע בידיעה ואמונה ברורה שבכל דבר שעושה בזה העולם נעשים תיקונים נוראים (ע"י שכוללים את כל פרטי עולם הזה שהוא בחינת אחר הבריאה, בשרשם שהוא בחינת קודם הבריאה, כפי שמתבאר בהמשך המאמר), שזה בחינת הארת השבעה רועים שמאירים לנו את דרך האמונה וההתקרבות להש"ת בכל הז' מידות שהם כללות המחשבות וההרגשות שמתעוררים בכל פרטי העשייה שבעולם הזה, וכשאדם זוכה ליכך בדרך הזו, אזי לא רק שהגוף אינו מתגבר בעזותו ומחליש את הנשמה, אלא אדרבא הגוף מסייע לנשמה וכמו שמבאר רבינו. ואמנם כל זה אינו בא ברגע אחד, כי יש בזה אין סוף מדרגות, אבל האדם צריך לעסוק בזה ולעלות מדרגא לדרגא, ע"י שיעשה מה שבכווחו על פי התורה, ויכסוף וישתוקק לידע ולהביך ולהשיג מה שעדיין לא זכה להשיג, ואז יזכה לקבל את הארת השבעה רועים, ע"י שנשמתו תאיר לגופו עוד דרגא ועוד דרך ועצה איך להתקרב להש"ת בכל פרט ופרט ממעשיו ודרכיו, ולקבל בהם את הארת השבעה רועים, וכל עולה האדם מדרגא לדרגא, (כי העלייה מדרגא לדרגא להשיג נשמע חדש ולהפכו לנשמה, הוא עצמו הארת הנשמה בגוף, וכמו שמבאר מוהר"ת בהלכות נשיאת כפיים הלכה ד).

האנחה היא עיקר העזות קדושה

אבל מוכרחים לזה אתערוותא דלתתא של עזות דקדושה שזהו האנחה, דהיינו שאדם אינו מתייאש מהתגברות הגוף בעזותו ותאוותיו, אלא הוא כוסף ומשתוקק להש"ת, (שה בחינת נשמע וכנ"ל) וע"י הוא מכריז כביכול מלחמה כנגד עזות הגוף, שאינו נכנע לעזות הגוף, אלא הוא מתחזק בעזות דקדושה מתוך אמונה בצדיקים שמאירים לו את הארת השבעה רועים, שע"י הוא יודע שיש דרך להתקרב להש"ת גם בכל העניינים הגשמיים, וכפי מה שאדם מתעורר באתערוותא דלתתא הזו, כך יכול לזכות לקבל את הארת השבעה רועים, עד שהגוף יקבל את האורות מהשגות הנשמה, שזה בחינת השגת הנשמע שע"י עולה מדרגא לדרגא וכנ"ל.

המניעה היא עזות הגוף, הגוף מונע את האדם מלקיים את עצות רבינו ז"ל, לעשות התבודדות כמו שצריך, להתחזק בשמחה ובנקודות טובות, להתפלל בכה, וכן הלאה.

כי עזות הגוף היא נוראה מאד, נסיון הוא נכנע ונבהל, כשמגיעה איזו תאוה הוא מתבלבל לגמרי, ובפרט העצלות שהוא מתעצל לקיים בפשיטות את עצות הצדיק.

העצה לזה הוא 'אנחה', פשוט להתאנח שוב ושוב על המצב, להתאנח להש"ת בקול צעקה, למה לא אזכה גם אנוכי לקבל את הארת הצדיק, הארת השבעה רועים, למה אגרע גם אנוכי מלקיים את עצותיו הפלאיות.

אומר רבינו כי בכח עצה זו וכל האדם לזכות לזכך את גופו שלא ימנע ממנו כל כך, אלא להיפך יתבטל להארה זו ותאיר בו הארת השבעה רועים וכן יסייע לאדם, לקיים את העצות עד שנזכה לקבל את הארת הצדיק בשלמות. בברכה ג. כ.

כשיש דברים המסיחים את דעתו מהשמחה, היה מתחזק להתרחק מהעצבות כמו עבודה זרה ממש (כמובא בת' כג) ולהגביר את השמחה, לעשות שעה התבודדות יום יום, להתפלל בכה, וכן כל עצות הצדיק.

וכמו שאמר רבינו 'תְּנֵנוּ לְבַבְכֶם לִי וְאֶלְיָ אֶתְכֶם עַל דֶּרֶךְ חַדָּשׁ שֶׁהוּא דֶּרֶךְ הַיְשׁוּן שְׁדָרְכֶוּ בּוֹ אֲבוֹתֵינוּ מֵעוֹלָם' (הקדמת השתפכות הנפש), וכן תמה רבינו 'אֵלֶּי הֵינִי וְאֵין אוֹצֵר הֵינִי רָצִים בְּנֵרַי אֲלֵי וְהֵינִי חוֹפְרִים וְיִכְלְכְלִים עֲצָמֵי בְּרִפְשׁ וְטִטַּי בְּשִׁבִיל לְחֹתֵר אֶחָדִי וְלִמְצָאוֹ. וְהֵלֵא אֲנִי אוֹצֵר שֶׁל יְרֵאת שְׁמַיִם וּמְדוּעַ לֹא הָיָה לְהוֹטִים רָצִים אֶחָדִי לְקַבְּלוֹ וְשָׁאֲלוֹ אוֹתוֹ אֵיךְ אֶפְשָׁר לְקַבֵּל וְהָיִיב עִם הַפֶּה וְהֵלֵב צְרִיכִין לְחֹתֵר וְלִבְקֵשׁ בְּפִיךָ וּבְלִבְכֶם לְעִשׂוֹתוֹ' (היי"מ רצה).

כלומר הדרך של רבינו אמורה לעשות מאיתנו צדיקים גמורים, ואם אנחנו רואים שלא נהיינו כך, עלינו לפשפש היטב איך נוכל באמת להגיע לזה, ולקיים את העצות בשלמות עד שנגיע לזה. במאמר זה מבאר רבינו שעיקר

לכבוד מערכת עלה לתרופה התעוררתי מעט שבפשטות אחד העצות היסודיות למעשה בתורה זו הוא קול אנחה, כי הרי באמת ברוך ה' זכינו להתקרב לרבינו שרוצה להאיר בנו את הארת השבעה רועים, ואכן כל אחד שזכה להתקרב אליו זכה וקיבל הארה זו לפי מדרגתו, כמו שכל אחד יכול להעיד על השינוי שעשה בו רבינו.

אבל מצד שני אנחנו צריכים לזכור ולהתעורר שהארת השבעה רועים היא הארה נוראה מאד, שיכולה להאיר לנו ולהביא אותנו להיות חתומים ממש בחותם האמונה, במדרגת הצדיקים ממש, ורק עזות הגוף היא המעכבת אותנו לקבל את הארה זו כמו שצריך, עד שנהיה נכללים בחותם זה.

כי באמת, כל אחד יודע כמה היה יכול להיות איש כשר באמת, אם היה שומע כראוי לצדיק מקבל את דבריו בתמימות ופשיטות, בלי תירוצים ודחיות, מכניע את לבו להתחזק בנקודות טובות, להיות כל היום בשמחה, וגם

טעם גן עדן

ליקוטי מוהר"ן למעשה | תורה כ"ב [ז]

החידוש שיש בהודאה של חנוכה?

פך שמן 'חתום' בחותמו של הכהן גדול, כי רק על ידי החותם של הצדיק שחותם אותו לבל נהיה רחוקים, ותמיד נרגיש קרובים, אפשר לקבל כח חזק להלחם עם היוונים, וכשיש עזות אז הירידה באמת נהפך תמיד לעליה, כפי שמצאנו בחג החנוכה.

ועל כך צריך הרבות להודות ולהלל בחנוכה, להעלות במחשבה את כל הירידות ולהאמין בהם שבוודאי לבסוף כולם יביאו לעליה.

ד' תפילת על הניסים אומרים בברכת 'מודים', שהוא הודאה לאחר הבקשות בסיום תפילת שמונה עשרה. כי אחר שבקשנו הבקשות שעיקרם לזכות לדעת, לשוב בתשובה, רפואת הנפש, פרנסת הנפש, להתקרב לצדיקים ולבנות ירושלים וכו', על ידי זה התעורר בנו התקווה להשיג את הנשמע והנסתר מאיתנו, ומתוך כך מודים לה' מתוך בטחון ועזות דקדושה שבוודאי הירידה יביא לעליה.

וזהו בעצמו כוונת הכריעות שכורעים כאשר מודים לה', היינו שמהפכים הכריעה והנפילה, להודאה והכנעה מתוך בטחון שבוודאי ה' רוצה לקרבו על ידי הירידות.

(ע"פ ליקו"ה נשיאת כפיים ה')

א' עיקר ההודאה בימי חנוכה ופורים באמירת על הנסים הוא ההודאה שהשם יתברך מסבב סיבות לטובה שכל ירידה שיש לעם ישראל הוא באמת בשביל עליה שבה לאחר הירידה, ושלעולם לא נתרסק.

כי בתקופת החשמונאים, עם ישראל ירדו בנפילה גדולה מאוד, והיוונים טמאו את השמן שלא יוכלו להדליק נר המנורה, אך לבסוף ה' הפכו לטובה, ונעשה נס גדול.

והוא הדרך של ההודאה שנפתח בחג החנוכה, לשים לב לכל הניסים והנפלאות שה' עשה עמנו בכל דור בפרטיות אצל כל אחד, שכל הירידות שלו מביאים לעליה גדולה אחר כך, ועל כך צריך הרבה להודות לה', בימים קדושים אלו, על ההשגה שמתגלה בימים אלו שהירידה היא לצורך עליה.

ב' אף שפעמים נדמה לאדם שלא כל ירידה שהיה לו היא לעליה, אך זה בעצמו הענין שמדגישים בתפילת על הניסים, את העזות דקדושה שהיה לחשמונאים, לצאת למלחמה רבים ביד מעטים, כי רק על ידי עזות דקדושה, שאין נחלשים בדעת מהירידה, אלא מתחזקים להילחם, אז אפשר להפוך הירידה לעליה.

ג' ועל כן כל הכח להתחזק היה על ידי שמצאו

חנוכה - ימי הודאה

איתא בליקו"מ (ח"ב סי' ב) ימי חנוכה, הם ימי הודאה, כמ"ש וקבעו שמונת ימי חנוכה אלו להודות ולהלל.

כלומר, ימי חנוכה הם ימים מיוחדים ומסוגלים ביותר ל"הלל והודאה", ואף על פי שכל השנה צריך להודות ולהלל להשם יתברך, לתת לו שבח והודיה על כל החסדים והרחמים שעושה עמנו בכל עת, אף על פי כן, בימי חנוכה, הזמן מסוגל ביותר ליתן שבח והודאה להשם יתברך בפה מלא, על כל הנסים ונפלאות שעושה עמנו תמיד, ולפרש כל שיחתו לפני השם יתברך בתמימות ופשיטות גמורה, ולומר לפניו יתברך, שמכיר לו טובה על כל פרט ופרט של החיים, ועל ידי שמתחילה עבודה זו בימי חנוכה, על ידי זה מקבל כח לעסוק בה כל השנה כולה, כי ימי חנוכה הם ימים של חינוך והתחלה, ועל ידי שמתחילים בחנוכה להודות ולהלל לה' על כל פרט ופרט של החיים, על ידי זה נקבעת עבודה זאת בלבו על כל השנה כולה.

לכן תיקנו זאת חז"ל בימי חנוכה דווקא, כי כל זה שייך אל ימי חנוכה הקדושים דייקא, כי בחנוכה נצחנו את קליפת יו"ן הטמאה, שתלו את הכל בטבע, מקרה ומזל, ואכן כשיש טבע מקרה ומזל, לא שייך ענין של הלל והודאה ח"ו, כי מה שייך להודות ולהלל אם הכל מתנהג כפי הטבע והמזל, ואדם מרגיש כאילו נתון בתוך רפש וטיט עבה, שאינו יכול לזוז משם, שעל שם זה נקרא "יון", על שם (תהלים ס"ט) טבעתי ב"יון" מצולה, שהוא ענין של רפש וטיט שאי אפשר לצאת משם חס ושלום.

אבל בקדושת הצדיקים שגילו ופרסמו השגחת השם יתברך בעולם, והכריזו וצעקו "מי כמוכה באלים ה'", על ידי זה זכינו לנס הגדול של חנוכה, וכולם פתחו את פיהם בהלל והודאה להשם יתברך, ליתן שבח והודיה על כל פרט של החיים, ולכן הימים הקדושים של חנוכה מסוגלים ביותר לעשות התחלה חדשה ב"הלל והודאה" אל השם יתברך, ולהשתעשע בשעשוע עולם הבא, ואז תהיה נקבעת בו עבודה זאת לכל השנה כולה, ויחיה חיי עולם הבא בעולם הזה, אשרי הזוכה לחנוכה כזה.

ומוסיף שם רבינו 'זימי הודאה, זה בחי' שעשוע עוה"ב, כי זה עיקר שעשוע עוה"ב להודות ולהלל לשמו הגדול ית' ולהכיר אותו ית', שע"ז סמוכים וקרובים אליו יתברך' כי כשאתם זוכה להיות קבוע בדבר זה, להודות ולהלל להשם יתברך על כל פרט ופרט של החיים, אזי הוא משתעשע בשעשוע של עולם הבא, בחיים חיותו בעולם הזה, והוא חי בתוך הגן עדן ממש.

עיקר המניעה לדבר זה הוא מצד היצר הרע, המעוור

עונג הפרשה

ביקש יעקב לישוב בשלוח

כראוי מעורב טוב זה בהרהר רע, ועל כן עליו לרדת למקומות חשוכים, שאור השי"ת וקדושתו נסתרים בהם, ושם להעלות ולברר את הטוב.

לכן בשעה שבא יעקב לשבת בארץ הגיורים, מיד קפץ עליו רוגזו של יוסף, כי באמת את עיקר ירידה זו למקומות הנמוכים עושה הצדיק המופלג, הוא אחוז לגמרי בנשמת יעקב אביו, דומה לו במראהו, ואף מה שעבר על יעקב עבר על יוסף (כמו שפירש"י שם), הוא יורד למען הגרים למקומות אלו, מושלך מאחורי לבית עבדים, מתנסה בנסיונות לפי מדרגתו, אסור בבית הסוהר, אך בכל עת "ויהי ה' את יוסף ויהי איש מצליח" הוא יודע ומאמין שהשי"ת אתו עמו ואצלו, מתפלל להשי"ת על כל דבר (כמובא בבר' פו, ה), מפזז ומכרכר בכל עת (שם ד), וכך הוא חוזר ומעלה את כל חלקי האדם.

דבר זה אינו במי שמגייר גרים לבד, אלא בכל אחד מישראל שבא לחזור להשי"ת באותה שעה הוא צריך לגייר ולהשיב את אותם מקומות שכבר נפלו למקום שנפלו, לכן הוא צריך לרדת לנסיונות אלו, להתחזק שם בשמחה ובתפילה להשי"ת, עד שיזכה לצאת לגמרי בכח הצדיק שהוא היורד לשם עבורו ומעלה את הכל להשי"ת.

(ע"פ הל' ברכות הודאה ו, לב)

וישב יעקב בארץ מגורי אָביו:

'ביקש יעקב לישוב בשלוח, קפץ עליו רוגזו של יוסף. צדיקים מבקשים לישוב בשלוח אומר הקב"ה לא דיין לצדיקים מה שמתוקן להם לעולם הבא, אלא שמבקשים לישוב בשלוח בעולם הזה' (רש"י) לכאורה הדבר תמוה, מה החסרון ביישיבה שלוהו זו, וכי למי ראוי לשבת בשלוח אם לא לצדיקים העוסקים כל ימיהם בעבודת ה', לכאורה דווקא להם ראוי לשבת בשלוח.

באמת קושיא זו מנקרת בלב כל אדם, הוא רוצה להתקרב להשי"ת, שובר בדרכו מניעות רבות ועצומות, מתגבר על יצרו בכמה וכמה נסיונות, הנה נראה שהוא מתייצב על דרך טובה ונוכח, אבל מיד מתעוררים עליו נסיונות חדשים, מעברים שלא חשב עליהם מעולם, והוא מתפלא בלבו, וכי מה רציתי, הלא מעט שלוח ומנוחת הנפש לעבודת ה', ולמה קפץ עליו רוגז זה או אחר.

מבאר מוהרנ"ת כי התשובה לשאלה זו טמונה בפסוק זה "וישב יעקב בארץ מגורי אביו", ודרשו חז"ל (בראשית רבה פד, ד) שאברהם יצחק ויעקב היו מגיירים גרים לעבודת ה', כשהאדם מגייר גרים הוא צריך לברר את הטוב שבהם, ומאחר שאינם מזוככים

ילדים מרוצים

איך מתחנכים ילדים להיות מרוצים, ושיכירו טובה והערכה להוריהם ומחנכיהם?

חנוכה נקרא בשם 'חנוכה' על שם החינוך בו מתחילים אנו להתחנך בעצמנו, ללכת בדרכי ה', וכפי שר' נתן כותב בהרבה מקומות.

ולכן יש להתבונן איך החג מחנך אותנו ללכת אחר ה', וכך ממילא נוכל לדעת איך אנו נעביר החינוך בבית.

עיקר מהותם של ימי החנוכה הוא להתרגל להודות לה', להתחנך ללכת בדרך זו של הודאה והלל לשמו יתברך, וכלשונו של ר' נתן (כלאי בהמה ד' - ט'): "ועיקר החינוך הוא על ידי ההודאה על העבר".

כלומר לא רק להודות לה' על הניסים והנפלאות שעשה לנו בימי החנוכה נגד היוונים, אלא להתחנך בחנוכה ללכת תמיד בדרך זו של הודאה, להיות קרוב לה' על ידי הודאה.

הרבה הורים כואבים על כך שבניהם תמיד אינם מרוצים ורק תלונות בפיהם, כמה שמשקיעים בהם, עדיין אין הם מעריכים.

אפשר לדחות ולומר: זה מצב הדור, דור מפונק, צעירים לא מבינים.

אך המציאות מוכיחה, ילדים מסתכלים על העולם כפי המשקפיים שקבלו בביתם, הם שומעים ורואים אותנו איך אנו מתייחסים לעולם. באיזה אופן אנו מוקירים טובה לבני משפחתנו, גבאי בית כנסת, מנהלי המוסדות ומלמדיהם וכדומה.

אנשים שבכל שיחה יהיה להם ביקורת, ימצאו את ילדיהם גם 'מבקרים' בביקורת את כל העולם, כולל את הוריהם ומחנכיהם.

בית שבו רגילים להודות ולהוקיר טובה לזולת, לראות טוב באנשים, נמצא את הילדים בעלי הכרת הטוב.

ואם הדבר נכון בהכרת הטוב לזולת, על אחת כמה וכמה כלפי השם יתברך. ילדים הגדלים בבית של 'הודאה' על כל דבר, שומעים את הוריהם מברכים ומודים לה' על כל הרחבה קטנה, הם מתחנכים לקשר עמוק ואמיני עם הבורא.

יאמר האב, מה לעשות שעדיין לא זכיתי להתחנך בדרך זו של הודאה? משום כך יש את ימי החנוכה, בהם אנו מתחנכים ללכת בדרך קדוש זה.

וכלשונו של ר' נתן (כלאי בהמה ד' ט'): 'כי כל העבודה הזאת של ההודאה היא בחינת חינוך ממש, כמו שמחנכים הקטן'. שהרי כל תהליך התבגרות הנער הוא על ידי שמנסה קצת להתנהג כמבוגר, ויתכף נופל שוב לרוח נעורו, ושוב מתחזק ללכת בדרך של גדול וחוזר ונופל לנעורו, עד שלאט לאט במשך הזמן נעשה יותר ויותר אדם גדול. כך גם דרך החינוך של הודאה, מדליקים נר אחת של הודאה, ולאחר זמן הנר כבה, ושוכחים חסדי ה', ושוב מדליקים שני נרות של הודאה, ואח"כ כבה, וכך מוסיף והולך עד שכובש הדרך הקדוש הזה. אפשר גם לדבר עם הילדים בתפוחות, להסביר להם על עצמנו, שאנו חיים בעולם שיש בו יסורים, ונופלים ומתחזקים לראות חסדי ה' ולהודות, ושוב נופלים ושוב מתחזקים להודות, כך נחנך אותם ללכת בדרך ההודאה.

מתחדשים

בשורה טובה לעובדי ה': בס"ד נפתח כולל חצות לאברכים רציניים בעיה"ק ירושלים ת"ו. מלגה נאה למתאימים. לפרטים: 0548489097. לעילוי נשמת מ"ה קדושי מירון ת.נ.צ.ב.ה.

לקראת ימי החנוכה הבעל"ט, ניתן להשיג את הספר הנפלא 'מועדי ישראל - חנוכה' המלקט מכלל ספרי רביז"ל ותלמידיו על ענייני החג. הפצה ראשית: 0527625525. כמו כן, ניתן להשיג את הספר הנפלא 'חנוכה במשנת ברסלב' המסכם ומסדר את ספרי רבינו כשלוחן ערוך. 025400672.

מדריך לנוסע לאומן: לפני היציאה יש להצטייד במסמכים הבאים: הצהרת נוסע יוצא 24 שעות לפני ההמראה (מעל גיל 16). מעל גיל 18: מחוסנים ומחלימים בתוך חצי שנה צריכים להנפיק 'תעודת קורונה' באתר משרד הבריאות. מי שאינו מחוסן או מחלים: בדיקת קורונה ייעודית שלילית (PCR בלבד!) באנגלית 72 שעות לפני הנחיתה, ואפליקציית בידוד, כבימי ראש השנה, עם אפשרות לביטול הבידוד ע"י בדיקה שלילית מקומית (ע"י המעבדות בקייב או באומן) שמתקבלת בתוך 72 שעות מהנחיתה. חזור: הצהרת נוסע נכנס לישראל 48 שעות לפני ההמראה, ובדיקת קורונה PCR שלילית - גם למחוסנים, וכן למחלימים מעל 3 חודשים. עם הכניסה לארץ מתבצעת בדיקת קורונה לכולם, בתשלום. לתשומת לב: במידה ואוקראינה תוגדר כמדינה אדומה, יוטלו הטיטות הישירות אליה, ואפשרות הטיסה תיתכן טכנית רק בטיסת המשך.

שבת מברכין טבת: המולד יהיה בשב"ק בשעה 1:39 141 חלקים. ראש חודש טבת יהיה ביום השבת קודש ולמחרתו ביום הראשון הבעל"ט.

י"ל ע"י מנחם עולה לתורה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המקור: נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

וְכָל צַעֲקוֹתֵינוּ וְתַפְלוֹתֵנוּ שְׁאֵנוּ
מִתְחַזְּקִים עֲדֵינוּ לְצַעֵק וְלִהְתַּפַּלל לָךְ
יְתָרְךָ הוּא רַק עַל-יְדֵי בְּחִינַת חֲנֻכָּה,
עַל-יְדֵי בְּחִינַת תּוֹדָה פְּנִיל עַל-יְדֵי
שְׁאֵנוּ מוֹדִים עַל הַעֲבֵר וְכוּ'. נִמְצָא
שֶׁגַם עֲקָשׁוֹ אֵנוּ מְחַנְכִּים אֶת הַבֵּית
הַמְקֻדָּשׁ בְּחֻנְיָה, כִּי עֵקֶר פְּגִין בֵּית
הַמְקֻדָּשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ יִהְיֶה עַל-
יְדֵי-זֶה, עַל-יְדֵי שְׂזָכְנוֹ לְבְּחִינַת תּוֹדָה
וְהוֹדָאָה גַם עֵתָה בְּתַקְוָה הַגְּלוּת שְׂזָחוּ
בְּחִינַת חֲנֻכָּה. וְכַמוֹ כֵּן הוּא בְּכָל אָדָם
וּבְכָל זְמַן:
(ליקוטי הלכות, כלאי בדמוה"ד, ט)

יהלום
פי אין פל העולם פלו עם פל
תאוותיו ויסוריו והבליו פדאי פנגד
נקדה אחת של מצוה אחת שפל
אחד מישראל זוכה בכל יום:
(שם ע"ש)

איך נכנסים לחג החנוכה בהסתכלות פנימית יותר?
הרבה אנשים מנסים להתחבר לפנימיות האור של החג
על ידי רגשות הלב, ואמנם אכן מן הראוי להגיע למצב
בו אור החג מאיר את הלב, שהלב יהיה זך וישר וריגיש
שמחת המצוות, ולא כמו אלו האומרים שהעיקר לעשות
פעולות מעשיות בלא צורך להרגיש בלב, שהרי רביז"ל
מלמד אותנו לזכות לזכות לעבודת הלב לבוא ללב בשר'.
אך רביז"ל מלמד אותנו (ליקו"מ סי' א') 'איש ישראלי
צריך להסתכל בשכל של כל דבר', הדרך להתחבר
לפנימיות הוא לחשוב בשכל 'מאי חנוכה'.
מי שמנסה להתחבר ליהדות דרך רגשות הלב, הרי הוא
בבחינת מה שכתוב 'לא יחפוץ כסיל בתבונה כי אם
בהתגלות ליבו'. הדרך להתחבר לפנימיות של מצוה הוא
דווקא על ידי כח השכל, לחשוב בשכל מהו הפנימיות של
אותו המצוה, ועל ידי זה להתחבר אליה.
אמנם גם בענין השכל צריך זהירות גדולה מאוד, לא
לרצות בדווקא להבין בעומק השכל את אמיתות המצוה,

הלכה פסוקה מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מ"צ דביהכ"ס נחלת חן

האם מותר לאַחַר את זמן הדלקת נרות חנוכה?

א. המדליקים בחוץ הוא בדיעבד ממש (ש"ע שם, אם עבר וכו'). וי"א שאז אי אפשר לברך על זה (ב"י הגר"א במעשה רב, רכט), אך למעשה נוהגים לברך (משנ"ב יא. הליכות שלמה יד ב"ה ל). ונראה שמכל מקום אף כאשר עברה החצי שעה יש להקדים מה שיותר (משום דרזין וכו'). וביותר יש להזהר שלא יהיה אחר חצות הלילה (כיון ש"י"א שאז עבר זמנה: שו"ת מהרש"ל פ. שפת אמת שבת כא ד"ה אי לא).
ג. המדליקים בחוץ בפנים הבית ובפרט למדליקים בחלון, יש להם להזהר ולהדליק בתוך החצי שעה הראשונה (כי בנוסף למ"ש לעיל, הרי י"א שא"א לברך אז. גם על פי הקבלה הזמן הוא רק בתוך החצי שעה, וכמ"ש בפרי"ח חנוכה דף קט).
ג. במוצאי שבת, אף שבהכרח צריך להתמתן על הזמן המותר במלאכה שהוא יותר מהחצי שעה - מכל מקום יש להזדרז ולהדליק בהקדם. אך הנהוגים להתמתן בכל מוצאי שבת על זמן 'רבינו תם' - י"א שלא ידליק לפני זמן זה (מב"ל לה ה). וי"א שאם ממתין על זמן ר"ת רק בתורת 'חומרא', אפשר להדליק אחרי הזמן הרגיל של מוצ"ש (ה"ל"ש טו טו).
מאוחר בלילה עד עלות השחר:
א. המדליקים בחוץ או בחלון הבית, יש להזהר שיהיה בשעה שעדיין יש בני אדם ההולכים ברחוב. אבל כשאין כבר בני אדם המסתובבים ברחוב וגם אין לפחות שנים מבני הבית שיראו את הנרות - יש להדליק, אבל ספק אם אפשר לברך על זה. אך המדליקים בפנים, אין צורך שיהיה בשעה שיש